

Venstre her i dette Ting, at der kan dannes en ny parlamentarisk Venstregering. Det er et Spørgsmaal, om Venstre, hvis vi ikke faa en Løsning af dette Spørgsmaal nu, da ikke har forløftet sig paa denne Opgave, som det, i alt Fald dets Regering, har sat sin Eksistens ind paa. Det er et Spørgsmaal, om Venstre saa ikke har spillet Fallit og maa opgive Ævret med Hensyn til Løsningen af dette Spørgsmaal, saa at Tøjlerne ville glide dem ud af Hænderne og andre Mænd fra andre Kredse blive satte til at være Ror-gængere ved Statsskibets Ror og Venstre paa ny maa begynde Kampen forfra.

Og saa nytter det jo ikke noget, at man gaar ud i Landet med Kommissionsflertallets Forslag, for det dur ikke til at agitere paa. (*En Stemme*: Heller ikke som Løsning af Forsvarssagen!) Nej, heller ikke dertil. Det er ubrugeligt. Men det dur heller ikke til at agitere paa, thi al den Kritik, som har været rejst det sidste halve Aar, har, det maa man ikke glemme, været rettet mod dette Kommissionsflertals Forslag, fordi det, som kribler i Befolkningen, det, som de ikke ret ville være med til, det er nu en Gang Københavns Befæstning. Lad den ligge, sige de, det er det billigste. Det er derimod ikke Udgifterne en Gang for alle, og Ekstraskatterne, Indkomst- og Formueskatterne, siger man, komme vi nok over, men det er navnlig ogsaa denne Forøgelse af de aarlige Udgifter med en 2 til 3 Mill. Kr. og det forøgede Antal af unge Mænd, der drages bort fra de civile Erhverv og drages bort i den travleste Tid ude paa Landet, det er denne Skrue uden Ende, man erklærer sig som en bestemt Modstander af. Vil man derfor begynde Kampen forfra og agitere paa ny, maa man derfor ned paa det Standpunkt, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) staar paa. Det faa vi nu en Gang indrømme. Det er Venstres gamle Standpunkt. Grundprincippet i Venstres Militærpolitik har været det: Ned med Københavns Befæstning og ned med Militærudgifterne. Det er det, vi have agiteret os op paa, det er det, vi ere komne til Magten paa. Det er det, vi have slaaet Højre med; vi kunne ogsaa agitere paa det en Gang til, men saa snart vi ere naaede op paa Taburetten og skulle til at løse Spørgsmaalet, lader det sig ikke løse efter de Principper:

Lindø: Der har fra flere Medlemmer af Flertallet i denne Sal været fremsat afvigende Meninger om denne Sag, skønt

de i øvrig dele Opfattelse paa det politiske Omraade i andre Spørgsmaal. Jeg har derfor fundet Anledning til meget kort at begrunde mit Standpunkt i denne Sag. Der blev af det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen) udtalt, at hans Fædrelandskærlighed bød ham i det væsentlige at være mod alt Forsvar. Jeg erkender, at det er et logisk Standpunkt, og jeg kunde være tilbøjelig til, hvis ikke min Ansvarsfølelse og Fædrelandskærlighed forbød mig det, at følge det ærede Medlem, men da disse Følelser af mig kræve, at vi maa have et virkeligt Forsvar, kan jeg ikke gaa den Vej, thi et af to mener jeg, vi bør gøre: enten gaa til en Afrustning, som Socialdemokratiet kræver, eller ogsaa ordne vort Forsvar saaledes, at det i nogen Maade har Betingelser for at opfylde de Krav, der folkeretligt kunne stilles til os som neutral Stat. Det er min Overbevisning, at som Stillingen nu er i Europa, hvor ikke alene Stormagterne ruste sig til det yderste, men hvor ogsaa de smaa Lande, som ere selvstændige, yde store Ofre for i Farens Stund at kunne værne deres Neutralitet, under saadanne Forhold mener jeg ikke, at Danmark kan være det eneste Land, der danner en Undtagelse i saa Henseende. Jeg ser ikke rettere end, at den bedste Maade, hvorpaa vi kunne undgaa at ofre vor Selvstændighed og vore Sønners Blod, er at ordne det saaledes, at de krigsførende Magter ikke finde Anledning til at krænke vort Lands Omraade. Jeg betragter det som en Fordel for en Forsvarsordning, at den indeholder Støttepunkter for Hæren i det Tilfælde, at den maa trække sig tilbage for en fremtrængende Fjende, og jeg maa ogsaa betragte det som uheldigt, naar en Forsvarsordning ikke i nogen Maade kan vinde Anerkendelse hos dem, der skulle benytte den.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder. Kun maa jeg beklage, at hvad jeg har betragtet som mit Ungdomsideal, at Skytteforeningerne kunde blive et Led i vor fremtidige Forsvarsordning, ikke har kunnet finde Plads i det foreliggende Forslag.

Til Slut maa jeg sige, at jeg er sikker paa, at der i disse Dage Landet over, ja ogsaa udenfor Danmarks Grænser, sidder mange alvorlige Mænd og Kvinder, som spejde hen til den danske Rigsdag, og med Alvor lytte efter de Afgørelser, som her ville blive truffene. Jeg erindrer, at vor afdøde Digter Hostrup en Gang i de bevægede Tider i 80'erne udtalte de Ord, at